

Periodice

O bibliotecă oferă, slavă Domnului, prilej de plonjări în memorie cât vezi cu ochii.

Presa, mai ales presa, radiografiază – la minut – frumosul, urâtul, ridicolul, gravul, divinul, inutilul vieții. Aici corect, dincolo retușabil, mai la vale – condamabil. Dar, cu banala și atât de la îndemîna tehnică a cititului printre rînduri, tot îți faci o idee.

Sînt perioade în care se instalează mai agresiv – și în politică și în afaceri, artă, literatură, viață socială, viață pur și simplu (cu toate că o viață pură nu văd cum ar putea fi simplă) – atotputernicia sordidului. A dejecțiilor de tot soiul. Pare că lumea, cu toate ale ei, își lasă pantalonii pe vine, pardon! ori își ridică poalele-n cap. Asta se întîmplă mai cu seamă în preajma izbucnirii unui război. Presentiment sau cauză. Nu țin să fiu Casandra fiindcă și eu timeo danaos.

Ar trebui să exemplific concret, prin citate; mi-aș face însă dușmani și aș deveni eu însumi soldat al acestei precampanii.

Bube subcutanate ani, decenii, secole, se reactivează brusc. Iată, ne zic jurnalele, Venea nu mai o moară pe Siret, Venea omoară pe Deltă; iar românii sînt dunăre.

Situații atipice se constituie în sisteme de durată. Lumii – fabuloase cîndva – a fotbalului îi alunecă la fiecare pasă crampoanele pe rahat, pardon! Iar presa ne delectează cu analiza coprologică de parcă ar povesti despre rețetele de șarlotă ale bunicii.

Omorul – rutier, cu armă albă, cu armă de foc, cu mîinile goale, de mamă, de tată, de soră, de frate, de prunc, de “așa am avut chef” – a sărit de la faptul divers pe prima pagină.

Două milioane de români într-o transhumanță penibilă în străinătate; probabil abia dublul lucrează în țară.

Femei bătute măr în amintirea Evei.

În sala de periodice un trandafir japonez și-a ridicat coroana pînă la fereastră și privește cu un boboc roșu la statuia poetului. Și poetul și trandafirul au dușmani. Ai trandafirului sînt niște purici minusculi, puzderie pe floare și pe frunzele dimprejur. Au rezistat la cîteva tipuri de insecticid. Au ucis floarea și au rămas bătînd din buze. Și vor muri la rîndu-le căci, în inteligența sa vegetală, planta a înflorit în cealaltă parte a coroanei, unde paraziții nu pot ajunge.

Parcă nu mai sînt așa de supărat pe lume.

Radu TĂTĂRUCĂ